

Verf. Decimo, m' d' difficultus.

66 Donatio ex causa ingratiitudinis potest revocari, si donatarius accusaverit donatorem de crimine etiam vero; quo probato, veniret imponenda poena mortis, membri alicujus mutilationis, infamis, vel amissionis majoris bonorum partis. Idem iuris est, si sponte testimoniu dixerit, si delator, Advocatus; aut procurator in hujusmodi causis fuerit, & si, cum iudex fuisset, per injustitiam grave documentum donatario intulerit. Excusatur autem si accusationem instituerit, quam nefas esset omittere, ut in crimine haereticis, & similibus; & quando aliquod ex praedictis muneribus in donatorem coactus exercet; aut si sua, suorum vel injuriam prosequatur, quonia donatio minime revocatioi subiacet; excepto Iudice perperam iudicante, in quo huic distinctioni non est locus: faciunt ad praedicta. l. Prator edixit 7. §. p. aerea. ff. de injur. l. si adulterii. 38 §. libero. ff. ad. l. Jul. de adul. er. de quibus consulendi sunt, Molin. dict. aisp. 281. n. 2. Patin in fragm. lit. F. n. 57. Osuald. ad Donell. ubi sup. lit. C. Borrell. in summ. decisit. 12. lib. 3. n. 6. Palac. Rub. in rubric. de donat. §. 8. n. 2. lat. Hermos. apud quem multi in d. l. 10. gloss. 2. n. 3. cum sequentibus.

67 Illa vero revocatio donationis ob ingratiitudinem expressata; vel alia causa, procedit, nisi donatio remuneratoria fuerit; si pater 35 §. 1. & ibi Gloss. verb. Irrevocabilis, ff. de donat. l. in l. si non sortem, §. l. bertus. n. 8. ff. de condit. indeb. Duennas in eg. 224. limit. 4. Gutierrez. dict. conf. 24. n. 25. Baeza, de inop. deb. ore, cap. 20. n. 6. Menoch. onf. 1007. n. 70. 71. Molin. de primog. ib. 4. cap. 11. n. 45. Tusch. lit. D. concl. f. 11. n. 33. Gregor. Lop. in dict. l. 10. gloss. 1. Garc. fado. na. remane. ator. n. 9. Mantica. de tacit. convic. l. b. 1. 3. tit. 15. n. 33. Marta de is. l. 15. n. 28. Iul. Clar. sup. lib. 4. §. donatio, quast. 2. i. n. m. 4. Hermos. in dict. l. 10. gloss. n. 1.

68 Similiter non revocabitur ingratiitudine donatio facta ob causam, veluti ad contrahendum matrimonium, vel ingrediendum Religionem, effectu sequuto; Menoch. ex mutis conf. 723. n. 9. cum seqq. Intrigliol. sing. 87. n. 13. lib. 3. Surd. de alime. t. q. 48. n. 2. 1. Molin. auct. disp. 281. n. 12. 13. Gam. decis. 163. n. 3. Clar. n. 4. Fontanell. de pact. nupt. claus. 4. gloss. 28. n. 4. Hermos. n. 14. qui alias limitationes tradit per totam glossam ad dict. l. 10. Tusch. sup. num. 29. Nec si ex revocatione tertius patiatu detrimentum, Menoch. d. conf. 723. num. 21.

AD CAPVT XII.

De Temporis computatione.

SUMMARIUM.

- 1 De ratione temporis qui scripserunt.
2 Quomodo Graeci, Arabes, aliaeque Nationes annos computabant, remissive.
3 De Olympiadum initio, & computatione.
4 Hebraei a quo tempore suos annos numerabant.
5 Diluuium quo tempore euenit.
6 Roma quando fuit condita.
7 Consules quo anno primi creati sunt.
8 Quot diebus annus constat, & de eius differentia.
9 Quo tempore Christus natus est.
10 A quo olim annus apud Hispanos incipiebat.
11 Hodie omnes eodem modo annos Christi computant.
12 Anni Christi numerantur ab anno trigesimo octavo Erae Caesaris.
13 De verbo, Era.
14 Era Christi quando in Hispania recepta est.
15 De computatione anni quoad fructuum diuisionem, remissive.
16 In dicto, unde dicta, & quot anni constet.
17 Quando coepit usus Indictionum, ad temporis computationem.
18 Triplex Indictionum usus.
19 Qua de siderantur in instrumenti confectione regulariter ut valeat, remissive.

DE Chronologia, sive ratione temporum, tractantur Genebrad. in chronographia, Iacob. Gualteri. in tabula chronographica. Parlador. rer. quot. dian. lib. 2. cap. 20. a num. 1. Philipp. Bargomas, in supplemento, ch. onic. lib. 8. Ceval. in pra. at. 2. tom. 4. n. 21. Vener. in enchiridio tempor. Barbof. in collectan. ad cap. inter. d. lectos, n. 28. de fid. instrum. Petr. Mexia in Sylva. part. 3. c. 2. Marian. in chronico. Hispan. lib. 3. c. 24. Gregor. Lop. in proem. Paruar. gloss. 23. cum sequentibus; Dionys. Petavius, in rationario t. mor. Onufrius in fastis; Caelius Rhodiginus lib. 10. c. 2. de era, Ant. Conti, in chronico. canon. & fastis.

Docet, quomodo Graeci, Arabes, Turcae, Iudaei, & Aegyptij suos annos computabant, & a quo anni nostri tempore incipiebant, Petavius, lib. 1. cap. 5. 6.

Ad Num. 1.

Graecorum Olympiades, secundum computationem Petavij (quem sumus sequuturi, quoniam sedulus temporum rationem obseruat) initium habuerunt anno ab Orbe condito 3208. tempore aetiuo sub ipsum solstitiu singulae quadricennii continebant, & unusquisque annus contabatur eisdem feris diebus, ac nostris; dicta sunt ira ab Olympicis ludis, quos celeberrime peragi, instituit Hercules in Iouis honorem, iuxta Olympiam urbem in Peloponensi regione, & a loco, ubi celebrabantur, nomen acceperunt; ac quoniam quin o quoque anno inuente repetebantur, tempus illud, quod inter utramque ludorum celebritatem labeatur, Olympias tuit vocatum; & a quo hi ludi inuenerunt, iustaurati sunt, ceperunt Graeci temporum rationem computare, Petavi. d. lib. 1. c. 5. cap. 10. & lib. 3. cap. 7. & de doct. in. or. lib. 9. c. 37. cum sequentibus. Quarta saecul. pag. 177. ubi docet, eam computandi consuetudinem a Constantino Magno sublatam fuisse anno Christi 312. quo Indictionum supputationem introduxit.

Hebraei tempora computabant a diluuiio universalis, Gregor. Lop. sup. gloss. 24. Ioan. de Platea in rubric. C. de ind. lib. 1. c. 10. Quod accidit post Mundi creationem anno 1656. coepit, nec cessauit usque ad totius Orbis inundationem Genes. c. 7. Petavi. in rationar. lib. 2. c. 2. vers. Vltim. Greg. Lop. dict. gloss. 23. Ant. Conti, in Chronico. canonico. Qui quidem dies respondet vigesimo quinto post: Norembris, in mandatu quo duravit usque ad diem quintu Decembris anni sequentis, quo Noe cum suis prodii ex Arca, Petavi. ubi proximè.

Urbs Roma fuit condita anno mudi 3231. & tertio sexta Olympiadis, hoc est, vigesimo tertio anno post Olympiadum initium, die vigesima prima Aprilis, qua primus lapis ad aedificandam eam iactus est. Consules vero creati sunt anno ducentis si no quadragelimo quinto ab Vrbe condita; Petavi. in rationar. lib. 3. cap. 9. & l. b. 4. c. 5. in principio, a quo Ant. Conti. in fastis uno anno discrepat, ubi asserit, anno 244. fuisse creatos primos Consules, Luc. Iun. Brut & Luc. Tarquini. Collatin. Lucretia maritum.

Anno quo utrimque, duodecim mensiu, constantem 365. diebus & sex horis, Iulius Caesar inuenit ano ab Vrbe condita 709. & ab eo Iulianus nuncupatur ad differentiam 8 ani tropici, in quo cursus Solis exacte obseruatur, & lunatis, quibus r o omnino adaequatur, sed aliquatolum excedit. Petavi. d. lib. 1. c. 1. 2. & lib. 5. c. 18. vers. Anno itaque.

Alis opinionibus omissis, Christus Dominus natus est anno 3984. a creatione Orbis ab Olympiadum inventio. 9 ne 777. ab Vrbe condita 754. a tempore Iulii Caesaris 46. Petavi. in rationar. lib. 2. c. 10. in fine, & lib. 6. c. 1. Consulib. C. Caf. Octavia, Aug. & Marc. Plaut. Siluanos, Ant. Conti. sup.

Apud Hispanos post relictam Caesaris Era, annus inchoabatur a die ipso Dominice Natiuitatis, quae ut relinqueretur, constitutum est a Rege Ioanne Ianno Christi 1383. Molin. de primog. lib. cap. 3. l. 1. n. 18. Vener. sup. in principio. Greg. Lop. in l. 5. 4. gloss. 3. n. 18. p. 3. Parlad. rer. quotidianar. dict. cap. 20. n. 3. cum seqq. Escob. de ratiotin. lib. 2. comput. 21. Sed iam annus incipit a Kalendis Ianuarijs, ut etiam quondam obseruabatur ante dictam constitutionem Regis Ioannis, cum tempora iuxta Erae Caesaris computabantur

computabantur ab Hispanis; nam anni Iuliani prima die Ianuarij inchoantur, Petau. d. lib. 5. c. 18. in fine.

Ad Num. 2.

11 Hoc dubium hodie cessit, si quidem annos Christi omnes eodem modo computamus, atque ita a Kalendis Ianuarijs anni currentis usque ad ultimum diem Decembris inclusiue, nullus negat, esse annum Christi 1658. Petau. d. lib. 1. cap. 4. vers. In. Era Christiana.

Ad Num. 3.

12 Inter omnes conuenit, annos Christi ceppisse numerari post trigessimu octauum Erae Caesaris, ut testantur, quos laudauimus nuper n. 10. Ideo autem Hispani ab eo tempore Erae Caesaris re ceperunt, & non antea, quoniam tunc a Senatu sunt confirmata facta ab Augusto, maxime Imperij diuisione cum Antonio conuenca, Petau. dict. c. 18. in fine.

13 De verbo, Era, varia dixerunt Parlador. Escob. Per. Mexia, Greg. Lop. ubi sup. Hieronym. Roman. in commentar. de las Republica. p. 2. lib. 9. c. 6. Sed illud magis placet. quod D. Covar. in praesenti tradit ultimo, & sequitur, ac explicat apertius Marian. d. c. 24. nempe Era a Latinis usurpari pro pecuniae, temporis, aut alterius cuiusque rei computatione, aut numero, a quibus Hispani verbum illud acceperunt ad rationem temporum demonstrandam; atque ita idem est dicere, anno millesimo Erae Caesaris, ac hic est annus millesimus secundum computationem, quae habuit initium a tempore Caesaris: sic in proemio Paruarum, col. 4. Rex Alphonsus loquitur, ibi: Que comengo quando andoua la Era de Adan an 5021. annos Hebraicos. Hoc est: Quando conforme a la q. ena del tiempo de Adan, era el anno de 5021. segun les Hebreros. Ubi ipse Mariana aduertit, verbum, Era, sine diptongo scribendum, quia non ab eae origine ducit.

14 Meminimus supra huius constitutionis Regis Ioannis Primi, de qua omnes Hispani DD. allegati, & Mariana lib. 18. c. 6. Sed antea Aragoniae regnum Erae Christi admiserat anno 1358. iussu Regis Petri quarti, qui Ceremoniosus cognominabatur, Marian. lib. 17. c. 2. Tandem Portugalliae Rex Ioannes Primus idem sequutus exemplum, similiter statuit anno 1415. Marian. lib. 20. c. 7.

15 Quomodo autem annus computetur, quoad diuisionem fructuum inter heredes defuncti, & successorem, circa majoratum, beneficium, & similia, tradunt Parlador. Escob. Molin. ubi sup. Gutierrez. canon. q. lib. 1. c. 33.

Ad Num. 4.

16 Unaquaeque Indictio quindecim annos continet, quae in triplex lustrum dividebatur, quod nomen Indictionibus conuenit; quia indidre, est publica autoritate tributum populo imponere; & a quo tempore talis impositio, sive indictio facta est, ratio annorum habetur; & quia ea tributi impositio 15. quoque anno repetebatur, inde est, quod Indictio, quindecim conslet annis, Gualter. d. p. 277. & 270. Otalor. de nobilitat. p. 1. c. 2. nu. 20. 22. Garcia Toletan. in Lucerna rubricar. trium. libr. Codic. sub. rubric. de indict. a n. 6. Capelin. ve b. Indict. Barbof. in collect. ad c. inter. d. lect. n. 28. de fid. instrument. Ciacon. in Isago. vii. Pon. ff. c. de. indictio. ratiotin. Marian. lib. 4. c. 16. Patau. lib. 7. c. 1. vers. Fin Calvin. in lex. conu. verb. Indictio.

Ad Num. 5.

17 Dubium est, a quo secundum Indictiones tempora computari ceperunt; Aliqui volunt, Ab Augusto inductum fuisse ante Domini natiuitatem, ut D. Covar. docet in praesenti; Alij Constantino Magno id tribuunt ut testatur Petavius ubi proximè, & certius videtur, impositionem tributi sub ea forma Indictionum ab Augusto inductam; at quod secundum eas anni numerarentur, Constantinum primo confluxisse anno Domini 312. Gualter. sup. dict. pag. 277.

Ad Num. 6.

Indictionum usus triplex reperitur, nam Indictio incipit a kalendis Septembris, quae Constantinopolitana dicitur; vel a kalendis Octobris, & haec Caesarea nuncupatur, aut a kalendis Ianuarijs, quae Romana appellatur: atque ista utuntur Romani Pontifices in diplomatum suorum expeditione, Petau. ibidem; & licet instituerit Indictionum usum, dicto anno Christi 312. Constantinus, cum approbavit Ecclesia in Concilio Niceno anno. 325. Marian. dict. l. b. 4. c. 16. Capelin. ubi sup. Gualter. d. pag. 279.

Verf. Caeterum post huius operis.

Hanc Onuphij opinionem vulgo receptam dicit Petavius ubi proximè.

Ad Num. 7.

19 Quae necessario desiderentur ad valorem instrumenti de iure communi, docet Bar. in l. si quis ex ar. genarius, si in. t. um. ff. de edendo, Panormitan. in c. 1. n. 1. de fid. instrument. De iure Reg. o ea stervanda sunt, quae habentur in l. 13. tit. 25. lib. 4. Recop. lat. & tradunt Adueudan. tit. de las excepciones n. 24. D. Covar. pract. e. 20. Pareia. de instrument. edit. tom. 1. tit. 1. resolut. 3. §. 2. a n. 57. Parlador. d. i. Azved. in dict. l. 13. n. 15. cum sequentibus.

AD CAPVT XIII.

De Orat. one indefinita, & utrum aequipoletat uniuersali. SUMMARIUM.

- 1 Reseruntur qui de materia qui differunt.
2 De diuisione propositionum, remissive.
3 Traditur doctrina Beroli in l. si ita, ff. de aur. & argent. legat.
4 Eadem doctrina exponitur.
5 Distinctio testatoris inspi iur secundum mori; tempus.
6 Differentia inter genus, & speciem leg. am. & legalem.
7 Alius est uniuersale ratiotin rei, & aliud quoad verba.
8 Uniuersale aliud iuris, & aliud facti.
9 Ius patronatus, quod habetur in Ecclesia, triplex.
10 Vendi non potest absque simonia labe.
11 Poena statuta in vendentes ius patronatus.
12 Ius patronatus cum in uersitate transit in emptorem.
13 Pretium vendita uniuersitatis propter ius patronatus auigere non licet.
14 Vendita hereditate, vel alia uniuersitate bonorum, singula sub ea contenta vendita non censentur.
15 In vendita one uniuersitatis exor. mi non potest, quod ius patronatus venditur sub ipsa contentum.
16 Si ius patronatus cum uniuersitate transfatum euincatur, emptor ad pretium ipsius non agit.
17 Ius patronatus non transit in creditorem cum re pignori data; cui annexum est.
18 Vendita fundi, in quo sita est Ecclesia, cuius patronatus ad uentilem perinet. an transeat in emptorem fundi.
19 Explicatur doctrina proximè tradita.
20 Utrum in uenditione omnium bonorum ueniat ius patronatus.
21 Patrimoniu vendita non transit ius patronatus in emptorem aliquando.
22 Indefinita propositio non aequipoletat uniuersali ex vi propria significatio i.
23 Aequipolet, quando apparet de mente prof. reur.
24 Verba iuxta intencionem loquentis sunt ex ualenda necessario.
25 Enodatur l. 2. ff. de liber. & posthum.
26 Ambiguitas uicarij dispositionem.
27 Indefinita; ubi aequè conuenit omnibus sub uniuersali comprehensit, cedit pro uniuersali.
28 Exhereditatio non est interpretacione seruanda.
29 Filius sub potestate non potest a patre nisi nominatim exheres fieri.
30 Quomodo nominatim aliquid fieri dicatur.